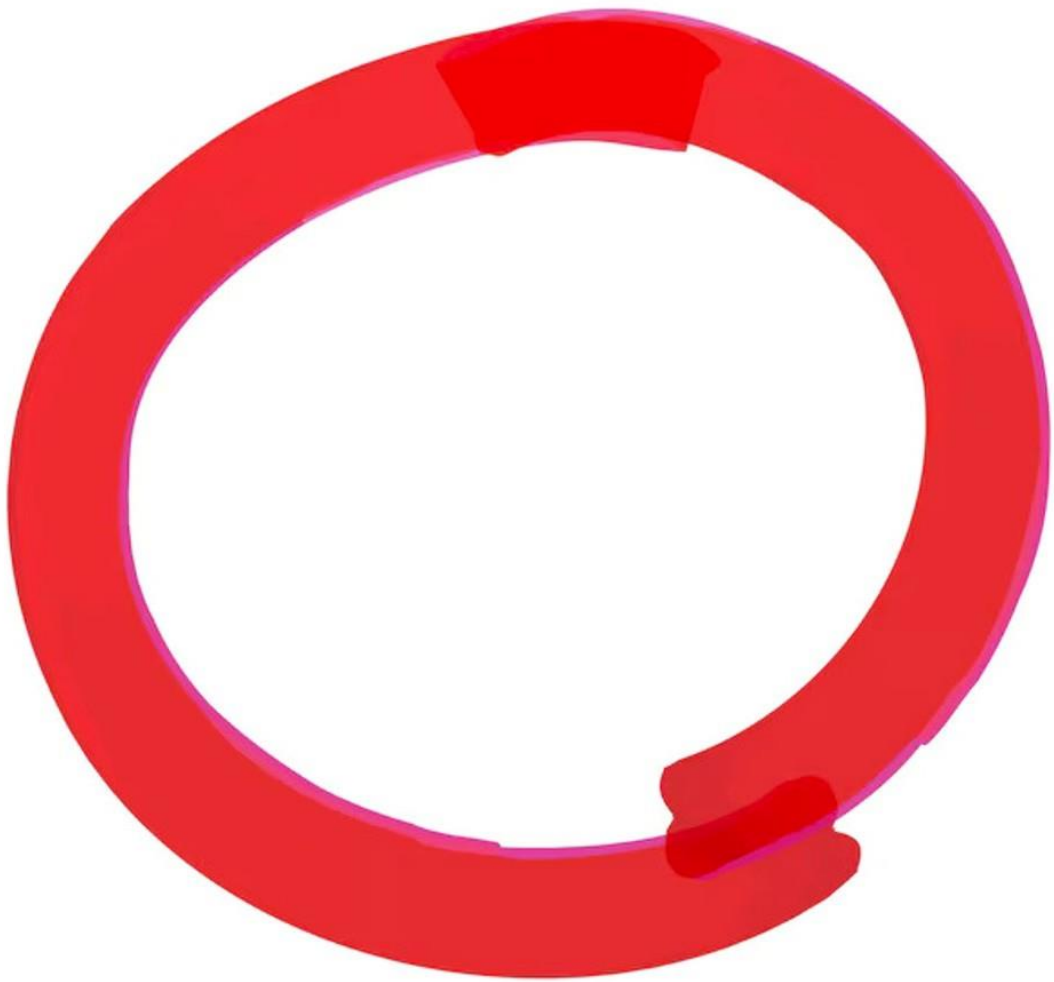

Miroslav Pelikan

ZATVORENI
KRUG

ZATVORENI KRUG

Egon Maras, po svemu je morao biti zadovoljan svojim životom. Nakon, dosta kasno upisane Akademije i ne baš sjajnog studija, gdje je više vremena provodio s kolegicama a manje u salama, proveo je nekoliko godina radeći kao profesor likovne kulture u provinciji, no mora mu se priznati, cijelo je vrijeme grozničavo slikao, mijenjajući što namjerno a ponekad intuitivno pristup rješavanju umjetničkog problema.

Prva samostalna izložba u trideset i petoj godini života u uglednoj galeriji Pelikan, izvanredno je primljena s naglašenim prodajnim aspektom. Do te sjajne izložbe došlo je posve slučajno, naime, kolegica s Akademije prepustila mu je termin nakon obnovljenih davnih sjećanja i uzavrelih osjećaja.

Prirodno, uslijedio je poziv s Akademije od profesora Krausa. Najprije asistent, a ubrzo i docent, Egon Maras snažno je kročio po hodnicima i stepenicama Akademije, između sala i atelijera u kojima su stariji profesori sa stanovitim strahom osluškivali njegove korake.

Maras je doista brzo napredovao, za nekoliko godina postao je profesor s klasom. U istom razdoblju otvorio je i nekoliko zanimljivih izložbi, predstavljajući sve brojnim obožavateljima novije radove neobičnog realizma. No, voljeli su ga i galeristi jer Maras je jednako volio novac i luksuz kao i umjetnost.

Danas ujutro, Egon Maras žurno je pregledavao popis narudžbi. Dosta kratki rokovi, mrmljao je sebi u bradu.

Sjeo je u udobni kožni naslonjač, gledajući u dva bijela platna na štafelajima, razmišljajući, s kojim će započeti.

Tišinu atelijera ispunjavala je tiha glazba. Iznenada, naglo ustane, pljesne se po čelu, glasno govoreći sam sebi.

-Profesore Maras, sutra ti je pedeseti rođendan.

Iako nije mnogo mario za te sitnice iz života, nekako se trgnuo pri samoj pomisli na taj okrugli broj, gotovo se preplašio te polovice stoljeća.

Da, postigao je mnogo, posebice u proteklih petnaest godina. Cijenjen je priznat, ima i novca, vozi dobar automobil, živi u prostranom stanu u središtu grada, posjeduje veliki atelijer u Strmoj ulici, atelijer na dvije razine.

Okružen je brojnim prijateljima, znance ne bi mogao ni prebrojiti. A što se tiče njegove čuvstvene strane, svoje je usplamtjele emocije dijelio s najpoželjnijim ženama. Ugađao si je putujući cijelim svijetom. Sakupio je vrlo vrijednu zbirku starih majstora.

-Doista Maras, nije loše, tiho progovori. No, iznova probuđena pomisao na sutrašnji pedeseti rođendan sve ga je više protiskala, osjećao je kako ga steže za grlo. Bio je vidno uznemiren.

Posve nepotrebno, tako mu se činilo, sjetio se Glorije. Koliko je strpljenja imala ta žena za njega, no na kraju je odustala. Ona ga je najbolje razumjela a on je govorio, kako

imaju vremena za sve pa i za brak. Zapravo, on je odustao od Slavice i prepustio se vezi s Neviom. Hm da, Nevia je bila najnježnija osoba koju je poznavao, no i ta priča nije dugo potrajala.

A Ivana, njegova najveća ljubav. Ponekad je susretne u gradu ali nijemo prođe pored nje.

A one druge?

Bezvoljno se prisjećao boje njihove kose i očiju, okruglih grudi, glasa, zapamćenih gesta.

-Da, dragi moj Maras, imaš sve i nemaš ništa. Pojelo te je vrijeme. Samo će slike ostati iza tebe ukoliko te neki kritičar ne sasiječe i oduzme ti budućnost.

I dalje je netremice gledao u dva posve prazna, bijela platna, jasno uočavajući zrcaljenje vlastitog portreta, veliku, bijelu, pustu prazninu.

Nije otišao na ručak, nastavio je sjediti u fotelji, ne skidajući pogleda s platna.

Da, to je moje cjelokupno dostignuće, potpuna praznina.

Večer ga je zatekla u istom položaju. Nije ni pokušao ustati da zapali svjetlo. Mrak

mu je posve odgovarao. Dočekati će svoj pedeseti rođendan sjedeći u mraku ispred očitovanih dosega vlastita života.

Bjelina platna tegobno se nazirala u mračnom atelijeru, no Maras je sjajno vidio njihovo neispisano lice.

Sutra, sutra će sve promijeniti. Nazvati će sve koje zna i koji su mu nešto značili.

Razgovarati će sa svima dugo i strpljivo, tako će obilježiti rođendan.

Iduće jutro spremačica s Akademije pronašla je hladno, beživotno tijelo profesora Marasa u sjedećem položaju i širom otvorenih očiju prepunih straha kako gledaju u dva prazna, nevino bijela platna.

Miroslav Pelikan